

Arrest

nr. 246 153 van 15 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 29 september 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 31 augustus 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 augustus 2020 geeft de gemachtigde van de bevoegde minister de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) af. Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“Aan de Heer, die verklaart te hetend);

Naam: N.

Voornaam; F Geboortedatum; 31.01.1998 Geboorteplaats:

Nationaliteit: Onbepaald

In voorkomend geval, alias: I. N. °03/03/1995

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 31/08/2020.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

☒ 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Betrokkene beweert een relatie te hebben met iemand die verblijfrecht heeft in België, terwijl hij gedurende zijn verblijf in het Rijk nooit een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. De schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☒ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt. alias: I. N. °03/03/1995

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, en van de

artikelen 1, 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183).

2. De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit (Nigeria). De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft.

In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;"

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

Nergens wordt - in het kader van de terugkeerverplichting - evenwel melding gemaakt van de persoonlijke situatie van verzoeker.

De situatie van de verzoekende partij is de verwerende partij nochtans voldoende bekend, gelet op de informatie in het administratief dossier. In het bijzonder werd geen rekening gehouden met de partner van verzoeker.

Op 31 augustus 2020 om 13u08 wordt door de lokale politie te Antwerpen een voertuig onderschept - met Belgische kentekenplaat 1XKY818 - ter hoogte van het kruispunt aan de Koningin Astridplein en de Carnostraat omdat het voertuig door een rood licht zou gereden hebben. Het voertuig wordt aan de kant gezet. De controle van de boorddocumenten leverde geen onregelmatigheden op. Verzoeker is de

bestuurder van het voertuig. Hij heeft echter geen identiteitsdocumenten op zak. De passagier van het voertuig kan zich wel identificeren aan de hand van haar Belgische E-kaart. Beide personen hebben een relatie met elkaar, hetgeen zij ter kennis brengen van de verbalisanten.

Hieruit blijkt dat de verwerende partij op dit hoogte is, minstens diende te zijn, van de relatie die verzoeker heeft met zijn legaal in België verblijvende partner.

Hierdoor schendt de gemachtigde artikel 74/13 Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

3. De verzoekende partij beroept zich tevens op artikel 8 EVRM, gelet zijn partnerrelatie in België.

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door de verwerende partij werd bij het nemen van de bestreden beslissing echter geen (correcte) belangenafweging uitgevoerd t.a.v. artikel 8 EVRM, om de redenen zoals hierboven vermeld.

De gemachtigde schendt hierom artikel 8 EVRM in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. Ondergeschikt, wijst de verzoekende partij er op dat in de bestreden beslissing geen enkele overweging noch een motief te vinden is dat handelt over de persoonlijke situatie van de verzoekende partij, in het bijzonder de motieven die hij heeft aangehaald tijdens de behandeling van zijn verzoek tot internationale bescherming.

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met zijn persoonlijke situatie werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, in het bijzonder de terugkeerverplichting.

De verzoekende partij herinnert daarbij aan artikel 1, 6° Vreemdelingenwet: "beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt".

Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing.

Bovenvermelde verplichtingen, voortvloeiende uit artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, dient samen te worden gelezen met de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met zijn persoonlijke situatie werd rekening gehouden bij het opleggen van de bestreden beslissing. Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing.

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

5. De verzoekende partij wijst verder op de gevolgen van de heersende crisis ingevolge Covid-19, aangezien de bestreden beslissing werd genomen in de coronacrisis (31 augustus 2020).

Het is onverenigbaar met de federale maatregelen tegen het coronavirus, met de menselijke waardigheid van de verzoekende partij en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat de verzoekende partij gedwongen wordt om thans het grondgebied te verlaten. Elke verplaatsing dient te worden vermeden. Bovendien zijn de grenzen grotendeels gesloten en zijn de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten bijzonder beperkt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder zijn gezondheidstoestand) wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 3 van het EVRM luidt bovendien als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, aangezien op geen enkele wijze met de gevolgen van de heersende coronacrisis werd rekening gehouden door verweerder.

Ondergeschikt, in de mate dat verweerder alsnog met bovenvermelde elementen zou hebben rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, quodnon, wijst de verzoekende partij erop dat minstens de formele motiveringsverplichting wordt geschonden.

Met de huidige federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus en de onmogelijkheid voor verzoeker om het grondgebied te verlaten werd op geen enkele manier rekening gehouden door verweerder. Geen enkel motief werd hiertoe opgenomen in de bestreden beslissing. Het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden is de vaststelling dat het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker werd afgewezen en dat verzoeker geen paspoort bezit met een geldig visum.

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet."

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In een eerste en enig middel haalt de verzoekende partij een schending aan van art. 3 en 8 EVRM,

schending van art. 74/13 Vreemdelingenwet, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht en een schending van de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Nopens de vermeende schending van art. 74/13 van de Vreemdelingenwet en art. 8 EVRM beweert verzoekende partij dat er geen rekening gehouden werd met verzoekers individuele situatie. De beslissing werd in casu als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene beweert een relatie te hebben met iemand die verblijfsrecht heeft in België, terwijl hij gedurende zijn verblijf in het Rijk nooit een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. De schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Verzoekende partij haalt in samenhang met een schending van art. 74/13 en art. 8 EVRM eveneens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht aan.

Terwijl:

Bij nalezing van de beslissing blijkt dat gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoeker, alsook de partnerrelatie.

Verwerende partij kan verzoeker niet volgen waar deze het arrest Paposhvili, § 183 aanhaalt gezien er geen gewag wordt gemaakt van een gezondheidsproblemen van verzoeker.

Wat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, kan worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 02.02.2007, nr. 167.411, RvS 14.02.2006, nr. 154.954). Na lezing van de bestreden beslissing kan geenszins ingezien worden waarom de beslissing buitenproportioneel of manifest onredelijk is, noch dat de gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding gezien de beslissing rekening heeft gehouden met de persoonlijke situatie en hierover concreet ook motiveert. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Bij lezing van het inleidend verzoekschrift van de verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Betreffende de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht merkt verweerder op dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort om zijn beoordeling inde plaats te stellen van die administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (R.v.St. 7 december 2001, nr. 101.624).

Subsidiar merkt verweerder op dat de uiteenzetting van verzoeker evenmin toelaat om te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijke onredelijke wijze of met overschrijden van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet, noch een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Terwijl:

Betrokkene dient het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen wanneer hij zich beroept op art. 8 EVRM:

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld art. 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op art. 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van art. 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van art. 8 EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze, het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

Het komt dus in de eerste plaats aan de verzoekende partij toe om concrete gegevens aan te brengen van deze vermeende relatie met een persoon met verblijfsrecht in België. Verzoeker beperkt zich in zijn middel echter tot blote beweringen en voert geen concrete elementen aan die zouden wijzen op het feit dat verzoeker een relatie heeft met een persoon met verblijfsrecht in België.

Het middel is niet ernstig.

Verzoekende partij vermeent dat er geen enkele overweging noch motief te vinden is dat handelt over de persoonlijke situatie van de verzoekende partij, in het bijzonder de motieven die hij heeft aangehaald tijdens de behandeling van zijn verzoek tot internationale bescherming.

Terwijl:

Deze argumentatie op geen enkele wijze strookt met het administratief dossier van verzoeker. In het administratief dossier is er geen sprake van een verzoek tot internationale bescherming of enig ander bewijs dat verzoeker zijn verblijfssituatie in België probeerde te regulariseren. Verzoekende partij brengt zelf ook geen concrete elementen aan dat verzoeker een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend.

Dat verzoeker beweert dat de gegeven motivering verzoekende partij niet in staat stelt te begrijpen op welke manier met zijn persoonlijke situatie werd rekening gehouden met het nemen van de bestreden beslissing, klopt dan ook geenszins. Dat hierover geen enkel motief te vinden is in de bestreden beslissing klopt, gezien er volgens het administratief dossier geen verzoek tot internationale bescherming ingediend is.

Waar verzoekende partij in zijn verzoekschrift verwijst naar het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker ingediend zou hebben, wat zoals eerder gesteld niet strookt met het administratief dossier. Lijkt deze zelf schuldig te zijn aan het gebruik van ‘automatismen’, in zoverre verzoekende partij dit overneemt van een ander verzoekschrift.

Men kan de Gemachtigde van de Staatssecretaris dus niet ernstig verwijten dat een afdoende motivering niet voorhanden is en dat er niet werd voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Het middel is in zover ontvankelijk, minstens ongegrond.

Verzoekende partij vermeent een schending van art. 3 EVRM en 74/13 van de Vreemdelingenwet omdat verwerende partij volgens verzoeker op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met de gevolgen van de heersende coronacrisis.

Terwijl:

De loutere bewering dat van de verzoekende partij, als zou het ingevolge de corona-maatregelen onmogelijk zijn om gevolg te geven aan de bestreden beslissing, volstaat uiteraard niet om te besluiten dat een terugkeer naar Nigeria niet mogelijk zou zijn.

Verder verwijst verweerder naar hetgeen bepaald is in artikel 74/14 Vreemdelingenwet:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.”

Indien verzoekende partij omwille van de huidige gezondheidscrisis toch moeilijkheden zou ondervinden om terug te keren naar haar land van herkomst, dan kan zij een gemotiveerd verzoek indienen om verlenging van de termijn van het bevel te verkrijgen.

Verzoekende partij maakt met haar betoog evenmin aannemelijk dat Nigeria dermate getroffen werd door de pandemie en het deze pandemie niet onder controle heeft waardoor een terugkeer naar daar een schending zou opleveren van artikel 3 van het EVRM. Daarbij moet er ook nog gewezen worden dat verzoekende partij een gezonde persoon betreft die niet tot de risicogroep behoort.

Subsidiair merkt verweerder op dat België, volgens de World Health Organisation, op het gebied van coronabesmetting en coronadoden slechter scoort dan Nigeria (<https://covid19.who.int/table>).

De middelen zijn, in zover ontvankelijk, ongegrond.”

2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Het staat dan ook vast dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, zoals in casu, rekening moet houden met het gezins- en familieleven van de verzoekende partij.

De bestreden beslissing bevat een motief over artikel 8 van het EVRM en het gezinsleven van de verzoekende partij, namelijk:

“Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Betrokkene beweert een relatie te hebben met iemand die verblijfsrecht heeft in België, terwijl hij gedurende zijn verblijf in het Rijk nooit een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. De schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

De Raad merkt vooreerst op dat de verwerende partij in deze motivering enerzijds aanhaalt dat *“betrokkene (niet) verklaart een gezinsleven (...) in België te hebben”*, maar anderzijds ook dat *“betrokkene beweert een relatie te hebben met iemand die verblijfsrecht heeft in België”*. De verwerende partij geeft dus toe dat de verzoekende partij heeft verklaard een relatie te hebben in België.

Daarnaast motiveert de bestreden beslissing :

“Betrokkene beweert een relatie te hebben met iemand die verblijfsrecht heeft in België, terwijl hij gedurende zijn verblijf in het Rijk nooit een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. De schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.”

Anders dan wat de verzoekende partij stelt blijkt uit de bestreden beslissing wel dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met haar relatie. De vraag die zich echter stelt is of de afweging die wordt gemaakt aangaande het gezinsleven wel redelijk is.

Dienaangaande merkt de Raad op dat het feit of de verzoekende partij al dan niet een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend niet relevant is voor de afweging die dient gemaakt te worden in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het klopt niet dat indien er geen gezinshereniging werd aangevraagd, er per definitie geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven.

Het bestaan van een dergelijk gezinsleven is immers een loutere feitenkwestie dat losstaat van het indienen van een verblijfsaanvraag. De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing aan dat de verzoekende partij een relatie heeft in België en dat haar partner verblijfsrecht heeft in België, maar heeft tegelijkertijd geen enkel motief in de bestreden beslissing opgenomen waarom zij van oordeel is dat de verzoekende partij niet zou beschikken over een beschermenswaardig gezinsleven in België, los van het tegenstrijdige en kennelijk onredelijke (de verzoekende partij heeft gesteld over een relatie te beschikken) motief dat betrokkene zou verklaard hebben niet over een gezinsleven te beschikken.

De repliek van de verwerende partij in de nota met opmerkingen, namelijk dat betrokkene het bestaan van een beschermenswaardige relatie dient te bewijzen wanneer hij zich beroept op artikel 8 van het EVRM en dat het dus in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt om concrete gegevens aan te brengen van deze vermeende relatie met een persoon met verblijfsrecht in België en dat de verzoekende partij zich in haar middel echter beperkt tot blote beweringen en geen concrete elementen aanvoert die zouden wijzen op het feit dat zij een relatie heeft met een persoon met verblijfsrecht in België, is een a-posteriori motivering die niet terug te vinden is in de bestreden beslissing. Zoals gezegd geeft de verwerende partij in de bestreden beslissing zelf toe dat zij op de hoogte is van het feit dat de verzoekende partij een relatie heeft in België en wordt dit feit niet in twijfel getrokken, maar neemt zij in de bestreden beslissing geen enkel pertinent motief op waarom zij van oordeel is dat de verzoekende partij niet over een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in België zou beschikken.

De verzoekende partij maakt dan ook aannemelijk dat de bestreden beslissing in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, en dit in samenhang met artikel 8 van het EVRM, werd genomen.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 31 augustus 2020, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU